

valget er færdigt, men Betænkningen kommer ikke; Sagen visner hen, man er naaet saa langt hen i Tiden, at Sagen idetmindste i denne Samling ikke vil kunne naae over til det andet Thing. Spørger jeg nu om Visneshygens egentlige Oprindelse, og det er af Bigtighed, naar man har at gjøre med en saa farlig Sygdom at søge at gjøre sig dens Oprindelse klar, maa jeg tilstaa, at jeg maa væsentlig søge dens egentlige Udgangspunkt hos Ministeriet. Jeg vil søge at udtale min Opfattelse af Ministeriets Stilling. Dengang vi efter 1864 under de helt forandrede Forhold, idet vor Forfatning var undergaaet en Forandring, fik et Ministerium, var det et Ministerium, der haade var parlamentarisk født, og som tillige døde paa parlamentarisk Maade; det var Ministeriet Frijs. Der var ved Valget af dette Ministerium taget Hensyn til at faae Mænd, som kunde samarbeide med Flertallet i Thingene, og Ministeriet Frijs gik af, da det ikke kunde sætte sin Villie igjennem med Hensyn til Forstærkningens Indkaldelse. De Ministerier, som ere komne efter Ministeriet Frijs, have ikke haft en parlamentarisk Fødsel; der er ved deres Dannelse ikke taget Hensyn til deres Stilling til den lovgivende Forsamling, men de have dog alle haft en parlamentarisk Død; de ere alle gaaede af, naar de ikke kunde sætte deres Villie igjennem. Det ene har afløst det andet, de have alle haft det tilfælles, at de vel ikke have haft en parlamentarisk Fødsel, men de have alle haft en parlamentarisk Død. Med det nærværende Ministerium er vor Udvikling indtraadt i et nyt Stadium. Det nuværende Ministerium har heller ikke haft nogen parlamentarisk Fødsel; thi der er ved dets Dannelse ikke taget Hensyn til en Samvirken med hele Rigsdagen, men kun med en enkelt Side af denne. Men dette Ministerium vil ikke dø paa en parlamentarisk Maade; det siger: Naar vi ikke ere fødte paa parlamentarisk Maade, hvorfor saa dø paa parlamentarisk Maade? Det er det nye Udviklingsstandpunkt, hvorpaa vi nu befinde os. Som Følge deraf har Ministeriet trukket sin Personlighed, sit Liv som Ministerium ud af Lovforslagene, og det er det, som gjør, at Lovforslagene se saa blege og matte ud. Der er ikke længer en Personlighed, som fylder dem og besjæler dem med et Liv, og det er det, som gjør dem saa blege og matte.

Derfra er det efter min Opfattelse, at Visneshygen egentlig har taget sin Oprindelse. Ministeriet forelægger Lovforslag; hvis de blive vedtagne, er det godt, men hvis de ikke blive vedtagne, er det ogsaa godt; saa siger man blot: Bring mig et Vandfad, og saa — vasker man sine Hænder og siger: Jeg er uskylbig i denne Løvs Død, den kommer over Thinget! Det er det Standpunkt, som Ministeriet har indtaget til Lovforslagenes Behandling, og det er derfra, jeg tror, at Visneshygen har sin egentlige Oprindelse; i det Dieblit, Ministeriet indtog et andet Standpunkt, i samme Nu vilde Alt medføre en helt forandret Skikkelse. Det er imidlertid ikke alene paa den Maade, at den ministerielle Visneshyge ytrer sig. Efterat Smitten er kommen fra Ministeriet til Thinget, er den vendt tilbage igjen til Ministeriet. Der er en dobbelt Smitte. Det kan undertiden hænde, at man har en dobbelt Feber, idet man paa engang har to Febre. Saaledes er der ogsaa her en dobbelt Smitte. Ministeriet siger nemlig, at saadanne Lovforslag, som indbringes ved privat Initiative, vil det slet ikke indlade sig paa, og dette har ført til en Ikke-Anerkendelse af Folkethingets Initiative. Det er det Standpunkt, hvorfra jeg tror, at En, der staar noget udenfor den hele Kamp, vistnok maa opfatte Stillingen. Jeg kan ikke negte, at jeg her med en vis Spænding ser hen til det andet Thing, til Landstinget. Skulde Landstinget nu ogsaa vise sig at være smittet af Visneshygen, eller skulde det være hævet op over denne Smitte? Afgjørelsen heraf vil hervæ paa, hvorledes det stiller sig til det Forslag om den kommunale Beskæftning, som herfra er oversendt til Landstinget. Hvis Landstinget ikke vil tage dette Lovforslag under alvorlig og saglig Behandling og søge at faae det fremmet, viser det sig, at Smitten ogsaa er gaaet over til Landstinget. Jeg har sagt, at dette Forslag, som er stillet af Flertallet til § 44, er den lille hvide Plet, der viser, at Lovforslaget vil henvisne. Der er anført mange smukke Grunde for, at man skulde først bestemme Kompensationens Størrelse, saa kunde man nok bagefter blive enig om Maaden, hvorpaa Kompensationen skal finde Sted. Men, mine Herrer, saaledes bærer man sig dog ikke ad, naar man vil købe et Hus, at den ene